

ligt. Den Ensomheds- og Fattigdomsfølelse, han i disse Øjeblikke led under, vilde følge ham gennem Livet. Hvorledes hans Fremtid end vilde blive, ja selv om det lønlige Kærlighedshaab, hvormed han var draget bort fra Bøstrup Præstegaard, skulde opfyldes — der vilde dog altid blive et tomt Rum i hans Hjerte paa det Sted, hvor andre gemte deres allerbedste Erindringsklenodier. For Ingen var i Grunden fattig uden den, som ingen gode Ungdomsminder havde.

Da han ved Aftentid var kommen tilbage til Hotellet og sad inde i dets Kafelokale med noget Smørrebrød, hændte der noget betydningsfuldt.

Sammen med Aftensmaden havde Opvarteren bragt ham nogle Blade, deriblandt en af Byens egne Aviser, hvis Navn og Skikkelse han huskede fra Præstegaarden, og som han af den Grund gav sig til at kigge i. Paa Bladets første Side stod et længere „Hovedstadsbrev“, der meddelte forskelligt af Øjeblikkets Samtalestof i København. Mellem Nyt fra Hoffet og Teaterverdenen, fra Tivoli og Cirkus, fandt han ogsaa en udførlig Beretning om et „opsigtsvækkende Selvmord“ i det gode Selskab. En ung, haabefuld Mand, en forhenværende Kavalleriofficer, havde taget sig af Dage under meget romantiske Omstændigheder. Han havde — stod der — elsket og ment sig genelsket af en ung, nygift Frue, der tilhørte det jødiske Pengearistokrati; og da hans Forhaabninger skuffedes, havde han umiddelbart efter Hjemkomsten fra et ham tilstaaet Stævnemøde skudt sig en Kugle gennem Hovedet.

Per var under Læsningen skiftevis bleven hvid og rød. Skønt der ikke var nævnt noget Navn, og skønt han intet havde hørt om, at Løjtnant Iversen var død, kom han hurtig paa det renemed, at det